TAMARA IRELAND STONE

Ως την τελευταία λέξη

Μετάφραση:
Μαρία Νεφέλη Ταμία

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ξένη λογοτεχνία

Πρώτη έκδοση Απρίλιος 2024

Τίτλος πρωτοτύπου Tamara Ireland Stone, *Every Last Word*, Hyperion, 2015
Σχεδιασμός εξωφύλλου Ντίμη Μηλιώρη
Διόρθωση τυπογραφικών δοκιμίων Θάνια Καραλέκα

© 2015, Tamara Ireland Stone
© 2023, Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ** (για την ελληνική γλώσσα)

ISBN 978-618-03-3952-9

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83952
Κ.Ε.Π. 5952, Κ.Π. 19824

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ
Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα
τηλ.: 211 3003500, fax: 211 3003562
metaixmio.gr · metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση
Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα
τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

Βιβλιοπωλεία ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

- Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα
  τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562
- Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα
  τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

Tamara Ireland Stone

ΩΣ ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΛΕΞΗ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ Μαρία Νεφέλη Ταμία

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Στην Κ. και σε όλα τα ξεχωριστά μυαλά

έξι μήνες πριν

Δεν θα έπρεπε να διαβάζω τα σημειώματα.

Η Χέιλι κόβει τον μίσχο ενός τριαντάφυλλου και μου το δίνει. Καθώς κολλάω το σημείωμα επάνω στον βλαστό με μια γυαλιστερή ροζ κορδέλα, το διαβάζω. Δεν μπορώ να κάνω αλλιώς. Είναι λίγο υπερβολικό, όμως σίγουρα γλυκούλι. Το δίνω στην Ολίβια και το ρίχνει στον κουβά της τάξης.

«Αν είναι δυνατόν! Ρε κορίτσια...» Η Ολίβια ρουθουνίζει ενώ γελάει δυνατά και γυρίζει την κάρτα στο χέρι της. Απ' ό,τι φαίνεται, κι εκείνη τα διαβάζει. «Δεν μπορώ να πω ποιος το έγραψε αυτό, αλλά... το καημένο το παιδί· τόσο γλυκανάλατο».

Η προσπάθεια κάποιου να γράψει ποίηση από καρδιάς κάνει τον γύρο της παρέας. Η Αλέξις ρίχνεται στο κρεβάτι μου σε κατάσταση υστερίας. Η Κέιτλιν και η Χέιλι διπλώνονται επάνω στο χαλί μου. Στο τέλος, βάζω κι εγώ τα γέλια.

«Είναι κακία. Ας μην τα διαβάζουμε» λέω και κρύβω το τριαντάφυλλο βαθιά μες στον κουβά, θέλοντας να προστατεύσω αυτόν τον ανώνυμο τύπο που άνοιξε την καρδιά του σ' ένα κορίτσι από τα μαθηματικά με το όνομα Τζέσικα.

Η Ολίβια αρπάζει τη στοίβα με τα χαρτιά μπροστά μου κι αρχίζει να τα ψαχουλεύει. «Μα, για όνομα του Θεού, ποιοι είναι όλοι αυτοί κι εμείς γιατί δεν ξέρουμε κανέναν;»

«Μήπως γιατί δεν είμαστε για τα μπάζα;» λέει η Αλέξις.

«Το σχολείο είναι μεγάλο» αποκρίνεται η Χέιλι.

«Καλά, πιάστε πάλι δουλειά. Θα μαραθούν τα λουλούδια». Η Κέιτλιν εξακολουθεί να γελά καθώς επιστρέφει στον ρόλο της ως επικεφαλής του εράνου για την ημέρα του Αγίου Βαλεντίνου. «Ολίβια, αφού σου αρέσουν τόσο πολύ τα σημειώματα, άλλαξε θέση με τη Σαμάνθα».

Η Ολίβια κουνάει το κεφάλι και η αλογοουρά της ανεμίζει. «Με τίποτα! Μου αρέσει η δουλειά μου».

«Θ' αλλάξω εγώ. Έτσι κι αλλιώς, το χέρι μου έχει αρχίσει να κουράζεται» λέει η Χέιλι κι οι δυο μας ανταλλάσσουμε θέσεις.

Πιάνω ένα τριαντάφυλλο απ' τον κουβά και σηκώνω το ψαλίδι από το πάτωμα. Καθώς γλιστράω τα δάχτυλά μου στις λαβές, μου έρχεται στον νου μια σκέψη από το πουθενά και προτού προλάβω ν' αντιδράσω, νιώθω το μυαλό μου να βυθίζει τα δόντια του μέσα μου και να γαντζώνεται σφιχτά, έτοιμο κιόλας να μου επιτεθεί. Το χέρι μου αρχίζει να τρέμει και το στόμα μου στεγνώνει.

Μια σκέψη είναι μόνο.

Αφήνω το ψαλίδι να πέσει στο πάτωμα και τινάζω κάμποσες φορές τα χέρια μου, κοιτάζοντας τριγύρω τον κύκλο για να βεβαιωθώ ότι καμιά τους δεν με κοιτάζει.

Έχω τον έλεγχο.

Θα ξαναπροσπαθήσω. Τριαντάφυλλο στο ένα χέρι, ψαλίδι στο άλλο, σφίγγω τα δάχτυλα, αλλά οι παλάμες μου είναι υγρές και τα δάχτυλά μου μυρμηγκιάζουν, κι έτσι η λαβή μου δεν είναι γερή. Κοιτάζω την Κέιτλιν που κάθεται ακριβώς απέναντί μου, η ναυτία που νιώθω με κάνει να βλέπω το πρόσωπό της ανάποδο, θολό.

Πάρε μια ανάσα. Σκέψου κάτι άλλο.

Αν κόψω το πρώτο, θα τα καταφέρω. Το ξέρω πως θα τα καταφέρω. Θα προχωρήσω στο επόμενο τριαντάφυλλο κι ύστερα στο επόμενο και θα συνεχίσω να κόβω μέχρι να μην μείνει τίποτα παρά ένας τεράστιος σωρός από μίσχους, φύλλα και πέταλα.

Έπειτα απ' αυτό, θα κατακρεουργήσω αυτά τα γλυκανάλατα, γλυκούτσικα, καλογραμμένα σημειώματα. Ένα προς ένα.

Θεέ μου, αυτό είναι πολύ διεστραμμένο.

Ύστερα θα πλησιάσω το ψαλίδι στην αλογοουρά της Ολίβια και θα την κόψω σύριζα στο λαστιχάκι.

Σκατά. Σκέψου κάτι άλλο. Σκέψου κάτι άλλο.

«Θέλω ένα ποτήρι νερό» λέω και σηκώνομαι όρθια ελπίζοντας να μην παρατηρήσει καμιά τους τις στάλες ιδρώτα στο μέτωπό μου.

«Τώρα;» ρωτάει η Κέιτλιν. «Έλα, Σαμάνθα, μας καθυστερείς».

Τα πόδια μου τρέμουν και δεν είμαι σίγουρη αν μπορώ να τα εμπιστευτώ για να με κατεβάσουν κάτω, αλλά με κάποιον τρόπο, το ψαλίδι έχει εξαφανιστεί και αντ' αυτού, κρατάω το κάγκελο. Κατευθύνομαι γρήγορα στην κουζίνα και βάζω τα χέρια μου κάτω απ' το νερό.

Το νερό είναι κρύο. Άκου το νερό.

«Είσαι καλά;» Η φωνή της Πέιτζ διαπερνά τις φωνές που φλυαρούν στο μυαλό μου. Ούτε που είχα προσέξει τη μικρή μου αδερφή να κάθεται στον πάγκο και να κάνει τα μαθήματά της. Μόλις τότε παρατήρησα τη θήκη με τα μαχαίρια· γεμάτη. Να κι ένα ψαλίδι.

Θα μπορούσα να της κόψω τα μαλλιά.

Κάνω μεγάλα βήματα προς τα πίσω μέχρι που πέφτω πάνω στο ψυγείο. Τα γόνατά μου λυγίζουν και γλιστράω στο πάτωμα, πιάνω το κεφάλι μου και μετά βυθίζω το πρόσωπο στα χέρια μου για να κάνω τα πάντα γύρω μου να σκοτεινιάσουν, καθώς επαναλαμβάνω τα μάντρα μου.

«Σαμ. Άνοιξε τα μάτια σου». Η φωνή της μαμάς ακούγεται από μακριά, αλλά υπακούω στα λόγια της και τότε καταλαβαίνω πως η μύτη μου είναι κολλημένη στη δική της. «Μίλησέ μου. Τώρα».

Κοιτάζω τη σκάλα με γουρλωμένα μάτια.

«Μην ανησυχείς» λέει. «Δεν θα το μάθουν. Είναι πάνω».

Ακούω τη μαμά να ψιθυρίζει στην Πέιτς· της λέει να πάει μια σακούλα πατατάκια στο δωμάτιό μου και να απασχολήσει τις φίλες μου.

Ύστερα, αρπάζει και τα δυο μου χέρια τόσο δυνατά που η βέρα της βυθίζεται σε μια από τις αρθρώσεις των δαχτύλων μου. «Σκέψεις είναι μόνο» μου λέει ήρεμα. «Πες το, σε παρακαλώ».

«Σκέψεις είναι μόνο». Μπορώ να επαναλάβω τα λόγια της αλλά όχι τη σταθερότητα στη φωνή της.

«Ωραία. Έχεις τον έλεγχο». Όταν παίρνω το βλέμμα μου από πάνω της με κρατάει πιο δυνατά.

«Έχω τον έλεγχο».

Κάνει λάθος. Δεν τον έχω.

«Πόσες σκέψεις κάνει αυτόματα ο εγκέφαλός μας σε μία μέρα;» Η μαμά αξιοποιεί δεδομένα για να με βοηθήσει να συγκεντρωθώ.

«Εβδομήντα χιλιάδες» ψιθυρίζω καθώς τα δάκρυα κυλούν πάνω στο τζιν μου.

«Σωστά. *Κάνεις πράξη και* τις εβδομήντα χιλιάδες σκέψεις την ημέρα;»

Κουνάω το κεφάλι μου αρνητικά.

«Φυσικά και όχι. Αυτή η σκέψη ήταν μία από τις εβδομήντα χιλιάδες. Δεν είναι τίποτα το ιδιαίτερο».

«Δεν είναι τίποτα το ιδιαίτερο».

«Τέλεια». Η μαμά πιάνει το πιγούνι μου και ανασηκώνει το κεφάλι μου, αναγκάζοντάς με να την ξανακοιτάξω. «Σ' αγαπάω, Σαμ». Διακρίνω το άρωμα λεβάντας που αναδίδει η αγαπημένη της λοσιόν και το εισπνέω· καινούργιες, πιο όμορφες σκέψεις εξουδετερώνουν τις πιο σκοτεινές, τις πιο τρομακτικές. «Ό,τι κι αν σκέφτεσαι, δεν πειράζει. Δεν σημαίνει *τίποτα* για σένα. Κατανοητό; Για πες μου τώρα».

Όλο αυτό είναι κάτι που εγώ κι εκείνη το έχουμε ξαναπεράσει. Πάει καιρός από την τελευταία φορά που συνέβη, μ' αυτόν τον τρόπο τουλάχιστον, όμως η μαμά μπαίνει κατευθείαν στον ρόλο που της έχει ανατεθεί λες κι είναι για εκείνη δεύτερη φύση. Είναι καλά εκπαιδευμένη.

«Ψαλίδι» ψιθυρίζω και κρεμάω το κεφάλι μου στο στήθος· νιώθω βρόμικη, άρρωστη και ταπεινωμένη. Απεχθάνομαι να μοιράζομαι μαζί της αυτές τις απαίσιες σκέψεις, αλλά απεχθάνομαι ακόμα περισσότερο να με πνίγουν αυτές οι σκέψεις, κι αυτή είναι η μοναδική μου διαφυγή. Είμαι κι εγώ καλά εκπαιδευμένη.

«Τα τριαντάφυλλα. Τα μαλλιά της Ολίβια και της Πέιτζ». Η μαμά δεν με αναγκάζει να ολοκληρώσω τη φράση μου.

Με αγκαλιάζει και αρπάζω το μπλουζάκι της, κλαίω στον ώμο της και της ζητώ συγγνώμη.

«Δεν χρειάζεται να ζητάς συγγνώμη». Απομακρύνεται και φιλάει το μέτωπό μου. «Μην κουνηθείς. Επιστρέφω αμέσως».

«Σε παρακαλώ, μην το κάνεις» την ικετεύω, αλλά ξέρω ότι δεν ακούει. Κάνει αυτό που πρέπει να κάνει. Βυθίζω τα νύχια μου στον αυχένα τρεις φορές, ξανά και ξανά μέχρι να επιστρέψει. Όταν κοιτάζω ψηλά, τη βλέπω να σκύβει πάλι μπροστά μου με το ψαλίδι πάνω στην παλάμη της.

«Πάρ' το, σε παρακαλώ».

Δεν θέλω να το αγγίξω, αλλά δεν έχω άλλη επιλογή. Η άκρη του δαχτύλου μου ακουμπά το κρύο μέταλλο και το αφήνω να γλιστρήσει πάνω στη λεπίδα, ελαφρά, αργά, ίσα που γαργαλά την επιφάνεια. Όταν αγγίζω τη λαβή, κυρτώνω τα δάχτυλά μου μέσα στις τρύπες. Τα μαλλιά της μαμάς ταλαντεύονται μπροστά στο πρόσωπό μου.

Θα μπορούσα να τα κόψω. Αλλά δεν θα το έκανα ποτέ αυτό.

«Ωραία. Ένα ψαλίδι είναι μόνο. Σου προκάλεσε μερικές τρομακτικές σκέψεις, αλλά δεν θα τις κάνεις πράξη, γιατί *εσύ*, η Σαμάνθα ΜακΆλιστερ, είσαι καλός άνθρωπος». Τώρα η φωνή της ακούγεται πιο κοντά.

Ρίχνω το ψαλίδι στο πάτωμα και το σπρώχνω δυνατά για να το απομακρύνω από μένα όσο γίνεται περισσότερο. Τυλίγω τα χέρια μου γύρω απ' τους ώμους της μαμάς και την κάνω μια γερή αγκαλιά, με την ελπίδα ότι αυτή είναι η τελευταία φορά που το περνάμε αυτό, κι ας ξέρω πως δεν είναι. Οι κρίσεις άγχους είναι σαν τους σεισμούς. Πάντα

ανακουφίζομαι όταν το έδαφος σταματά να τρέμει, αλλά ξέρω ότι κάποια στιγμή θα συμβεί ξανά· κι όμως, με βρίσκει πάντα απροετοίμαστη.

«Τι θα τους πω;»

Οι φίλες μου δεν πρέπει να μάθουν για την ιδεοψυχαναγκαστική μου διαταραχή, ούτε για τις εξουθενωτικές, ανεξέλεγκτες σκέψεις που κάνω, γιατί εκείνες είναι φυσιολογικές. Και τέλειες. Είναι περήφανες που είναι τόσο κανονικές και τέλειες, και δεν θα πρέπει *ποτέ* να μάθουν πόσο πολύ απέχω απ' αυτές τις δύο έννοιες. «Η Πέιτζ έχει πάρει τη θέση σου στα τριαντάφυλλα. Τα κορίτσια νομίζουν ότι με βοηθάς με κάτι στην κουζίνα». Η μαμά μού δίνει μια πετσέτα για να πλυθώ. «Να επιστρέψεις επάνω μόλις νιώσεις έτοιμη».

Κάθομαι μόνη για πολλή ώρα, παίρνω βαθιές ανάσες. Δεν έχω κατορθώσει ακόμη να κοιτάξω το ψαλίδι στην άλλη άκρη της κουζίνας κι είμαι σίγουρη ότι για τις επόμενες μέρες η μαμά θα κρύψει όλα τα αιχμηρά αντικείμενα· όμως τώρα είμαι καλά.

Ακούω ακόμα μία σκέψη να κρύβεται στις πιο σκοτεινές γωνιές του μυαλού μου. Δεν επιτίθεται όπως οι άλλες, κι όμως, με τρομάζει μ' έναν τρόπο εντελώς διαφορετικό. Γιατί είναι αυτή που δεν φεύγει ποτέ. Κι είναι αυτή που με φοβίζει περισσότερο.

Κι αν είμαι τρελή;

τώρα

πάνω απ' όλα

Διαδρομή τρία. Διαλέγω πάντα την τρίτη διαδρομή. Οι προπονητές μου το βρίσκουν αστείο. Ιδιόρρυθμο. *Μια ιδιοτροπία*, όπως κάποιος που δεν πλένει τις τυχερές του κάλτσες ή αφήνει τα μούσια του να μεγαλώνουν ανεξέλεγκτα. Κι αυτό είναι τέλειο. Μόνο αυτό θέλω να ξέρουν.

Ανεβαίνω στον βατήρα, κάνω κρακ στη μέση μου, τινάζω χέρια και πόδια. Σφίγγω καλά τα δάχτυλα των ποδιών μου στην άκρη του, κοιτάζω κάτω, το νερό, και διατρέχω και με τους δύο αντίχειρες τη γρατζουνισμένη ταινία του βατήρα τρεις φορές.

«Κολυμβητές, λάβετε θέση». Η φωνή του προπονητή Κέβιν αντηχεί απ' το γραφείο του αθλητικού συλλόγου στην άκρη της πισίνας κι όταν σφυρίζει, η απόκριση του σώματός μου θυμίζει τον σκύλο του Παβλόφ. Δεξιά παλάμη πάνω στο αριστερό χέρι, οι αγκώνες μου κλειδώνουν καθώς πιέζω τα μπράτσα μου στ' αυτιά και ρίχνω το κορμί μου μπροστά, τεντώνομαι και κρατάω τη θέση μου έως ότου οι άκρες των δαχτύλων μου να σκίσουν την επιφάνεια του νερού.

Και τότε, για δέκα δευτερόλεπτα ευτυχίας, δεν υπάρχει κανένας θόρυβος παρά μόνο ο ήχος του νερού που βουίζει στ' αυτιά μου.

Κλοτσάω δυνατά και εστιάζω στο τραγούδι μου. Το πρώτο που μου έρχεται στο μυαλό είναι μια χαρούμενη μελωδία με πιασάρικους στίχους, οπότε ξεκινάω την πεταλούδα μου, ρίχνοντας και τα δύο χέρια πάνω απ' το κεφάλι σε τέλειο συγχρονισμό με τον ρυθμό. Κλοτσιά, κλοτσιά, τίναγμα. Κλοτσιά, κλοτσιά, τίναγμα. Ένα, δύο, τρία.

Προτού καλά καλά το καταλάβω, έχω κιόλας φτάσει στην άλλη άκρη της πισίνας, κάνω μια απότομη κωλοτούμπα και σπρώχνω με δύναμη τον τοίχο. Δεν κοιτάζω πάνω, ούτε αριστερά ούτε δεξιά. Όπως λέει ο προπονητής, τη στιγμή αυτή, τη στιγμή του αγώνα, κανείς δεν έχει σημασία παρά μόνο εσύ.

Το κεφάλι μου βγαίνει απ' το νερό κάθε λίγα δευτερόλεπτα, και όταν συμβαίνει αυτό, ακούω τους προπονητές να ουρλιάζουν για να κατεβάσουμε τα πιγούνια ή τους γοφούς μας, να ισιώσουμε τα πόδια μας ή να καμπυλώσουμε τις πλάτες μας. Δεν ακούω το όνομά μου, αλλά διορθώνω τη στάση μου ούτως ή άλλως. Σήμερα, όλα μοιάζουν σωστά. Νιώθω καλά. Και γρήγορη. Αυξάνω τον ρυθμό του τραγουδιού και βασίζομαι σ' αυτό για τις τελευταίες μου προσπάθειες. Όταν οι άκρες των δαχτύλων μου αγγίζουν την άκρη της πισίνας, πετάγομαι και ρίχνω μια κλεφτή ματιά στο ρολόι. Ήμουν κατά τέσσερα δέκατα του δευτερολέπτου πιο γρήγορη από τον καλύτερό μου χρόνο.

Ανασαίνω δυνατά, ενώ η Κάσιντι απ' τον διάδρομο τέσ-

σερα χτυπάει τη γροθιά της στη δικιά μου και λέει «Γαμώτο, θα με σφάξεις στους περιφερειακούς αυτό το Σαββατοκύριακο». Κερδίζει στο πρωτάθλημα της περιφέρειας εδώ και τρία συνεχόμενα χρόνια. Δεν πρόκειται να τη νικήσω και ξέρω ότι το λέει από ευγένεια, αλλά ακόμα κι έτσι είναι ωραίο να το ακούω.

Ο ήχος της σφυρίχτρας ακούγεται ξανά και κάποιος βουτάει απ' τον βατήρα από πάνω μου· καταλαβαίνω πως ήρθε η ώρα για να βγω. Σέρνομαι έξω απ' το νερό και τραβάω το σκουφάκι μου καθώς κατευθύνομαι προς την πετσέτα μου.

«Ουάου! Τι στο καλό ήταν αυτό;» Όταν κοιτάζω πάνω, είμαι πρόσωπο με πρόσωπο με τον Μπράντον. Για την ακρίβεια, πρόσωπο με *στήθος* με τον Μπράντον. Αναγκάζω τον εαυτό μου να συνεχίσει να κοιτάζει ψηλά, πέρα απ' το λεπτό του μπλουζάκι, στα μάτια του, παρόλο που ο πειρασμός να ρίξω μια ματιά στο σορτσάκι που αγκαλιάζει τους γοφούς του είναι τόσο μεγάλος που δυσκολεύομαι να αντισταθώ.

Το πρώτο μου καλοκαίρι στον σύλλογο, ο Μπράντον δεν ήταν παρά ένας μεγαλύτερος συναθλητής, απίστευτα γρήγορος στο ελεύθερο, που κέρδιζε πάντα τους περισσότερους πόντους στους αγώνες και μάθαινε στα μικρά παιδιά να κολυμπούν. Αλλά τα τελευταία δύο καλοκαίρια επέστρεψε από το κολέγιο ως βοηθός προπονητή –και προπονητής μου– κι αυτό τον καθιστά αυστηρά εκτός ορίων· και ακόμα πιο σέξι.

«Ευχαριστώ». Εξακολουθώ να παλεύω για να ανασάνω. «Μάλλον βρήκα τον ρυθμό μου».

Το χαμόγελο του Μπράντον αποκαλύπτει τα τέλεια δόντια του κι αυτές οι ρυτίδες πλάι στα μάτια μοιάζουν ακόμα εντονότερες. «Θα το ξανακάνεις αυτό στην περιφέρεια, σε παρακαλώ;»

Προσπαθώ να βρω κάτι αστείο να πω, κάτι που θα τον κάνει να μου χαμογελάσει κι άλλο έτσι, όμως τα μάγουλά μου κοκκινίζουν καθώς με κοιτάζει περιμένοντας την απάντησή μου. Κοιτάζω το πάτωμα και κατηγορώ τον εαυτό μου για την έλλειψη ευρηματικότητας, ενώ παρακολουθώ το νερό να στάζει απ' το μαγιό μου, σχηματίζοντας μια λιμνούλα κάτω από τα πόδια μου.

Ο Μπράντον θα πρέπει να ακολούθησε το βλέμμα μου, γιατί ξαφνικά δείχνει τη σειρά με τις πετσέτες που είναι σκόρπιες στον τοίχο πίσω του και λέει: «Μείνε εκεί που είσαι. Μην κουνηθείς».

Λίγα δευτερόλεπτα αργότερα επιστρέφει. «Ορίστε». Τυλίγει την πετσέτα γύρω απ' τους ώμους μου και τη γλιστράει μερικές φορές μπρος πίσω· εγώ τον περιμένω να αφήσει τις άκρες, αλλά δεν το κάνει. Τον κοιτάζω κατάματα και συνειδητοποιώ ότι με κοιτάζει κι εκείνος. Κατά κάποιον τρόπο, σαν... να θέλει να με φιλήσει. Και ξέρω πως τον κοιτάζω σαν να το θέλω κι εγώ, γιατί στ' αλήθεια αυτό συμβαίνει. Μόνο αυτό σκέφτομαι.

Τα μάτια του είναι ακόμη κολλημένα στα δικά μου, αλλά ξέρω ότι δεν θα έκανε ποτέ την πρώτη κίνηση, οπότε κάνω ένα γενναίο βήμα μπροστά, έπειτα άλλο ένα και, χωρίς να πολυσκέφτομαι τι πρόκειται να κάνω, πιέζω το βρεγμένο μου μαγιό που στάζει πάνω στο μπλουζάκι του

και νιώθω το νερό να απορροφάται από το ύφασμα και να αγγίζει το δέρμα του.

Ξεφυσάει και γραπώνει τις άκρες της πετσέτας με τις γροθιές του για να με τραβήξει ακόμα πιο κοντά. Τα χέρια μου αφήνουν τους γοφούς του και κινούνται προς τη μέση του, νιώθω τους μυς του να σφίγγουν κάτω απ' τις παλάμες μου ενώ εκείνος γέρνει το κεφάλι του χαμηλά και με φιλάει. Έντονα. Κι ύστερα τραβάει πάλι την πετσέτα μου.

Το στόμα του είναι ξεστό και ανοίγει τα χείλη του, και Θεέ μου, επιτέλους συμβαίνει, και παρόλο που η πισίνα είναι γεμάτη κόσμο και ακούω τη σφυρίχτρα και τους προπονητές να φωνάζουν πίσω μου, δεν με νοιάζει, γιατί αυτή τη στιγμή θέλω απλά να –

«Σαμ; Είσαι καλά;» Τρεμοπαίζω γρήγορα τα βλέφαρα και κουνάω το κεφάλι μου καθώς ο Μπράντον απελευθερώνει την πετσέτα, και τη νιώθω να πέφτει χαλαρά πάνω στα πλευρά μου. «Πού χάθηκες, μικρή;»

Εξακολουθεί να στέκεται δύο βήματα μακριά και δεν έχει βραχεί ούτε στο ελάχιστο. Και δεν είμαι μικρή. Είμαι δεκάξι κι εκείνος μόνο δεκαεννιά. Η διαφορά δεν είναι δα και τόσο μεγάλη. Στρώνει καλύτερα το τζόκεϊ που φορά και μου χαμογελά μ' αυτό το γελοιωδώς αξιολάτρευτο χαμόγελό του. «Για λίγο, νόμιζα πως χάθηκες».

«Όχι». Το αντίθετο. Το στήθος μου βαραίνει, ενώ η φαντασίωση αιωρείται στον αέρα και χάνεται απ' τα μάτια μου. «Κάτι σκεφτόμουν».

«Πάω στοίχημα πως ξέρω τι».

«Αλήθεια;»

«Ναι. Και δεν έχεις ν' ανησυχείς για τίποτα. Αν δώσεις *τόση* ένταση στην περιφέρεια και συνεχίσεις στον ίδιο ρυθμό όλο τον χρόνο, θα μπορείς να επιλέξεις όποια υποτροφία για το κολέγιο θες». Αρχίζει να λέει κάτι άλλο, αλλά ο προπονητής Κέβιν φωνάζει σε όλους μας να πάρουμε μια θέση στον τοίχο. Ο Μπράντον με χαϊδεύει φιλικά στον ώμο. Ένα ελαφρύ χτύπημα που ταιριάζει σε προπονητή. «Ξέρω πόσο πολύ το θέλεις αυτό, Σαμ».

«Περισσότερο απ' όσο μπορείς να καταλάβεις». Παραμένει δύο βήματα μακριά. Αναρωτιέμαι τι θα συνέβαινε αν άνοιγα *στ' αλήθεια* την πετσέτα μου και τον τύλιγα μ' αυτή.

«Σαμ. Στον τοίχο!» φωνάζει ο προπονητής Κέβιν. Δείχνει την υπόλοιπη ομάδα, που έχει ήδη μαζευτεί και με κοιτάζει. Στριμώχνομαι πλάι στην Κάσιντι κι όταν ο προπονητής δεν ακούει, εκείνη μου ρίχνει μια αγκωνιά και μου ψιθυρίζει: «Πολύ γλυκό. Αυτό με την πετσέτα λέω».

«Μα δεν ήταν;» Την κοιτάζω έκπληκτη. Στις αρχές του καλοκαιριού, η Κάσιντι τον αποκαλούσε «καψουρο-προπονητή», αλλά τις τελευταίες εβδομάδες εκνευρίζεται ολοένα και περισσότερο που δεν τα παρατάω.

«Είπα ότι ήταν γλυκό, όχι ότι σήμαινε κάτι».

«Μπορεί και να σήμαινε».

«Σαμ. Γλυκιά μου. Ειλικρινά. Δεν ήταν κάτι. Σου έφερε την πετσέτα και σε στέγνωσε λιγάκι. Αλλά μέχρι εκεί. Γιατί έχει κοπέλα. Στο κολέγιο».

«Και λοιπόν;» Γέρνω προς τα εμπρός χωρίς να θέλω να φανεί ότι τον ψάχνω. Είναι στο γραφείο, πίνει ένα αναψυκτικό και μιλάει μ' έναν από τους ναυαγοσώστες.

«Τι και λοιπόν; Έχει κοπέλα. Στο *κολέγιο*» επαναλαμβάνει, τονίζοντας την τελευταία λέξη. «Μιλάει για κείνη όλη την ώρα και είναι προφανές σε όλους εκτός από σένα ότι είναι πάρα πολύ ερωτευμένος μαζί της».

«Άουτς».

«Συγγνώμη. Έπρεπε να σ' τα πω». Με τα μακριά κόκκινα μαλλιά της, η Κάσιντι σχηματίζει πάνω στο κεφάλι της έναν ατημέλητο κότσο κι ύστερα σφίγγει το μπράτσο μου και με τα δυο της χέρια. «Δεν σου λέω κάτι που δεν ξέρεις ήδη». Πλησιάζει. «Κοίτα γύρω σου, Σαμ» λέει και δείχνει τη μεγάλη ουρά που σχηματίζουν οι συμπαίκτες μας. «Υπάρχουν πολλά ψάρια σ' αυτή τη φανταχτερή-ιδιωτική-κολυμβητική θάλασσα».

Κοιτάζω γύρω μου και βλέπω αγόρια με σφιχτά μαγιό, με δυνατούς κοιλιακούς και φουσκωτά μπράτσα, το δέρμα τους μαυρισμένο απ' τον ήλιο της Βόρειας Καλιφόρνιας, το σώμα τους στεγνό και γερό έπειτα από τρεις μήνες στο νερό, αλλά κανείς τους δεν είναι τόσο τέλειος όσο ο Μπράντον. Ακόμα κι αν έβρισκα κάποιον απ' αυτούς έστω και λίγο ελκυστικό, τι νόημα έχει τώρα; Το καλοκαίρι έχει σχεδόν τελειώσει.

Η Κάσιντι γέρνει το κεφάλι της προς τη μία πλευρά και κατσουφιάζει με δραματικότητα. Φέρνει το δάχτυλό της στη μύτη μου κι αναστενάζει. «Τι θα κάνω χωρίς εσένα, Σαμ;»

Το στομάχι μου σφίγγεται σαν γερή γροθιά την ώρα που εκείνη λέει δυνατά τη σκέψη που με στοιχειώνει από την πρώτη μέρα του Αυγούστου. Όπως όλοι οι φίλοι που έκανα το καλοκαίρι, έτσι κι η Κάσιντι δεν μ' έχει γνωρίσει ποτέ

εκτός πισίνας. Δεν έχει ιδέα ποια είμαι όταν δεν είμαι εδώ, οπότε δεν ξέρει πόσο λάθος κάνει για μένα.

«Όλα καλά θα σου πάνε» της λέω, γιατί είναι αλήθεια. Όσο για μένα; Δεν είμαι και τόσο σίγουρη. Η ψυχίατρός μου φέρθηκε καταπληκτικά τον Ιούνιο, όταν στην ουσία όρμησα στο γραφείο της και της ανακοίνωσα ότι είχα δώσει και το τελευταίο μάθημα. Πήγε στο ψυγειάκι, έβαλε αφρώδη μηλίτη σε δύο πλαστικά ποτήρια σαμπάνιας και είπε καθώς τσουγκρίξαμε: «Στη θριαμβευτική επιστροφή της καλοκαιρινής Σαμ».

Πλησιάζει όμως το τέλος. Σε δύο εβδομάδες, θα επιστρέψω στο σχολείο, η Κάσιντι θα πάει στο Λος Άντζελες και ο Μπράντον στο κολέγιο. Θα μου λείψουν, όπως και οι πρωινές μου βουτιές στον διάδρομο τρία.

Θα ξαναγίνω η Σαμάνθα. Μα πάνω απ' όλα, θα μου λείψει η Σαμ.

Αν μπορούσες να διαβάσεις τις σκέψεις μου, δεν θα χαμογελούσες.

Εκ πρώτης όψεως, η Σαμάνθα ΜακΑλιστερ μοιάζει με τα υπόλοιπα δημοφιλή κορίτσια της τάξης της. Κάτω όμως από τα ισιωμένα της μαλλιά και το προσεκτικό μακιγιάζ κρύβεται ένα μυστικό που οι φίλες της ποτέ δεν θα καταλάβαιναν: η Σαμ έχει ιδεοψυχαναγκαστική διαταραχή. Την κατατρύχουν μαύρες σκέψεις και ανησυχίες που δεν μπορεί να σταματήσει.

Αμφιβάλλει για κάθε κίνηση, κάθε σκέψη, κάθε κουβέντα· και οι φίλες της μάλλον δεν την κάνουν να νιώσει καλύτερα, έτσι που κριτικάρουν όσα κάνει, όσα πιστεύει και όσα θέλει. Κι ωστόσο η Σαμ ξέρει ότι θα ήταν πραγματική τρέλα να χάσει τη φιλία τους. Όταν γνωρίζει την Κάρολαϊν, που έχει υπέροχη αίσθηση του χιούμορ αλλά καθόλου στιλ, πρέπει να κρατήσει τη φιλία τους μυστική, όπως ακριβώς κρατά μυστικές τις επισκέψεις της στον ψυχίατρο.

Μέχρι που η Κάρολαϊν πηγαίνει τη Σαμ στην Ποιητική Γωνιά, ένα κρυμμένο δωμάτιο με μια πολύ δεμένη παρέα απροσάρμοστων. Σιγά σιγά η Σαμ αρχίζει να νιώθει πιο «φυσιολογική» από ποτέ... ώσπου βρίσκει έναν καινούργιο λόγο να αμφισβητήσει την ψυχική της υγεία και όλα όσα αγαπά.

Μια ιστορία για την αγάπη, τη φιλία και τη σημασία να αποδεχόμαστε τον εαυτό μας όπως είναι.

ISBN: 978-618-03-3952-9
9 786180 339529
ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83952
metaixmio.gr

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ ΚΑΙ ΣΕ e-book